

men naar der er en Rangforordning, saa faae lovlige Titler og Rang Noget at betyde, det er i det Mindste min Mening; men jeg siger her, som om saa mange Ting, at det slet ikke er muligt, at en Grundlov saaledes kan bestaae i Gæt og Alt, og at vi maae vide, at den Art Bestemmelser som saamange andre i en Grundlov, ikke betyde Noget; vi have seet langt væsentligere Bestemmelser i Grundloven komme til ikke at betyde Noget.

Jeg skal nu blot med saa Ord henlede Opmærksomheden paa de Gjenstande, der foreligge. Der foreligger her en Gagerings-Lov for Høiesteret, som, saaledes som den er kommen fra Regjeringen og sammenholdt med de Udtalelser, hvormed Regjeringen har forsvaret den, i sine Conseqventer kan føre os til enten at komme i Modsigelse med os selv, eller votere tilsvarende Gageringer for den hele øvrige Embedsstand. Ligeoverfor en Lov af en saadan Bestaaffenhed ligger der et Ændringsforslag, som suspenderer denne Lovs Betydning i den nævnte Retning, og som med Hensyn til Gageringen indrømmer Høiesterets Medlemmer en bedre Stilling, end nogenstahelt anden affluttet Embedscorporation i hele Landet har, uden at der ligeoverfor denne Lov er paalagt Regjeringen anden Begrændsning med Hensyn til Besættelsen af disse Embeder end 25 Aars=Alderen og Duelighed som Jurist; det staaer indenfor denne Begrændsning til Regjeringen selv at vælge og afgjøre, hvem den vil ansætte, det er ikke nogetsteds sagt, at den og den Mand skal have opfyldt de og de Betingelser. Vi ville altsaa, ved at votere denne Lov uden Ændringsforslaget, saa at sigte have bragt os selv i en forlegen Stilling ligeoverfor den kommende Tid, ligeoverfor Gagesystemet og vort hele Finantsvæsen; thi vort Finantsvæsen hænger, hvad de særlige Anliggender angaaer, i en væsentlig Grad sammen med Gageringsvæsenet. Det staaer i den ærede Regjerings Magt, dersom den ved denne Lov, saaledes som den kan blive, naar Ændringsforslaget bliver antaget, ikke troer at kunne skaffe Høiesteret til at blive det, som den i dette Tilfælde skal være, da, saaledes som seet er ved flere andre Leiligheder, at begjære

en Sum paa Tro og Love, hvorved den er istand til at naae sit Maal. Dersom Ændringsforslaget bliver vedtaget og Regjeringen senere skulde komme frem med Begjæring om nogle Tusinde Dalere mere for at opnaae denne sin Hensigt, saa skal den fra min Side ikke møde nogen Modstand, uagtet jeg ligefrem erklærer, at jeg anseer det for fuldkommen overflødig, men jeg skal derved vise min Villighed. Jeg kan være villig til at indrømme Ministeren Meget, men jeg kan ikke være villig til at indrømme det, jeg betragter som urigtige Grundfætninger, og jeg maa holde fast ved, at det er en Lønningslov, som gaaer forud for andre, og her maa den høitærede Cultusminister, som ikke kan lide, at man under Forhandlingerne inddrager, hvad han kalder fremmede Ting, atter tillade mig at inddrage en fremmed Ting. I Rigsraadet er man gaaet den samme besynderlige Vej; vi have nemlig der maattet give et Tillæg for, som det heed, den forbigangne vanskelige Tid under Forudsætning af en senere Lov, og vi ere desuden blevne fristede ind paa en Lønningslov, med Hensyn til hvilken jeg ikke troer, at der er to Mennesker, med Undtagelse af dem, der ere interesserede i at holde fast paa den, som ikke indrømme, at den er meget dyr; thi om den skulde blive holdt fast, og den s. Ex. skulde blive gjort gjældende for Armeen, saa vilde vi komme til at søle, hvad det er at lade sig friste til i Smaating at give en Knage, hvor paa man kan hænge de store Principer op. Her ligger der noget ganske Andet for end Midlerne til at hjælpe Høiesteret igjennem, og der maa det ærede Ministerium tillade mig at sige, at enten har det ikke seet Følgerne deraf, eller har det seet dem, saa er det syndigt at friste os til paa den Maade at gjøre det ene Skridt efter det andet, hvorved vi til sidst kommer til at sidde fast.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg skal afholde mig fra at gaae ind paa de forffjellige Gebeter, den sidste ærede Rigsdagsmand bevægede sig paa, hvad jeg heller ikke finder tilstedeligt eller tilraadeligt, efter som Tiden er saa langt fremrykket; jeg skal altsaa ikke dvæle ved, hvad der er passeret